

ima tak način nekatere prednosti. Avtor take zgodovine je po navadi *strokovnjak na svojem področju*, ki ne pozna le splošnega vidika, temveč je s predmetom svojega preučevanja seznanjen do *potankosti*.

To omogoča globino, ki je običajno ne najdemo v širših delih. Poleg tega se lahko tak avtor izogne naravni pristranskosti makro zgodovin področja specializacije avtorja. (Steele, 2006, <http://www.guernicus.com>, poudarili avtorji)

Če strnemo: makro zgodovinar »ima dolgoročni pogled na zgodovino in obravnava različne družbe ter nacije skozi stoletja, da lahko pride do širokih zaključkov o toku zgodovine; pri čemer »oblikuje domneve na podlagi povprečenja« in lahko zagreši napako slamnatega moža (strašila; angl. *Straw Man fallacy*), s tem ko jemlje dejstva in podatke iz posameznega (mikro) konteksta in jih projicira na precej večji zaslon. Take posplošitve nujno vključujejo »domneve na podlagi povprečenja« in kot take običajno veljajo za neko drugo (zelo splošno) napako, in sicer »prenagljeno posploševanje« ali *secundum quid*.

Po drugi strani pa se mikro zgodovinar »osredinja na posameznika ali skupnost«, »je zelo tesno omejen prostorsko in časovno« ter znova – vendar iz nasprotne smeri – črpa dejstva in podatke iz veliko večjega (makro) konteksta ter jih zamejuje na precej ožji zaslon. Na ta način lahko v očeh makro zgodovinarja zagreši tako napako slamnatega moža kot tudi prenegljenega posploševanje ali *secundum quid*, ker ne upošteva vseh elementov večje slike. To razmerje bi vnovič lahko predstavili takole: